

nødt til at spørge: Hvad er det så for nogle job, der ikke skal besættes i fremtiden? Er det hjemmehjælperne, der skal være færre af? Er det færre politibetjente? Er det færre skolelærere? For der er altså nogle, der træder ud af arbejdsmarkedet, nogle, der skal pensioneres, og hr. Ole Sohn vil ikke være med til at løse problemet.

Kl. 16.35

Så jeg spørger bare: Hvad er det for nogle job, hr. Ole Sohn mener skal bortfalde?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er lidt skuffet over, at hr. Jakob Axel Nielsen har været ude under min ordførertale, hvor jeg faktisk gjorde meget ud af at forklare de udfordringer, vi stod over for, både på kort sigt og på lang sigt.

Det, at der bliver mangel på hjemmehjælper, social- og sundhedsassistenter, er jo ikke noget, der først sker om 12½ år eller om 15 år. Det problem har vi i dag. Der er ubesatte stillinger i ældresektoren i dag, og det problem vokser dag for dag for dag. Det kan overhovedet ikke vente på virkningerne af det her indgreb, tværtimod, der er man nødt til at tænke hurtigt. Vi er nødt til at sørge for, at omsorgssektoren får en højere status, bl.a. i form af en bedre løn og eventuelt autorisation på en sådan måde, at man kan tiltrække ny arbejdskraft. Så kan man selvfølgelig spørge: Hvor skal man tiltrække den fra? Det skal vi bl.a. gøre ved at få de over 100.000, vi ikke har inde på arbejdsmarkedet, inddraget, få en bedre integration. Det er vi nødt til.

Derfor vil jeg godt slutte af med at sige, at jeg mener, at fru Jytte Andersen trods alt kom med noget positivt, som jeg gerne vil kvittere for. Det var forslaget om at nedsætte en seniortænk tank, for vi har alle sammen en forpligtelse til at medvirke til at sikre, at vi kan løse den udfordring, vi står over for, både på kort og på lang sigt, og den deltager SF gerne i.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak til ordføreren og til spørgeren. Den næste ordfører er hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil godt starte med at rette en misforståelse, for samtlige ordførere her, sidst fru Elisabeth Geday og hr. Ole Sohn, har snakket om, at der er brug for flere reformer. Den misforståelse, som det bygger på, er, at de lovforslag, vi diskuterer i dag, er udtryk for en reform.

Min opfattelse af reformer er, at reformer er til for at forbedre tilværelsen for mennesker. Det, vi har at gøre med i dag, er lovforslag, der forringer tilværelsen for mennesker. Så at kalde det for en reform mener jeg er at bruge det danske sprog forkert.

Vores kritik af de lovforslag, vi behandler her, skal forstås på baggrund af vores overordnede kritik af hele tankegangen bag forligspartiernes forringelser fra juni. Ønsket om flere ældre på arbejdsmarkedet angribes jo fuldstændig bagvendt i stedet for at skabe et arbejdsmarked, hvor det er muligt for såvel unge som ældre at begå sig og have et job, som de er glade for. Vi ved jo, at såvel unge som ældre ønsker at have en tilknytning til arbejdsmarkedet og gå på arbejde, hvis det er muligt og de helbredsmæssigt er i stand til det.

Så vælger forligspartierne altså at tvinge mennesker ved at hæve tilbagetrækningsalderen og ved at skærpe reglerne for ret til ydelser. I stedet for ordinære job skal de ældre tage til takke med løntilskudsjob, der ikke giver mulighed for optjening af dagpenge. Hele ånden bag forslagene fremgår faktisk af begrundelsen for at fjerne den forlængede dagpengeregulering i bemærkningerne til lovforslag nr. L 59, hvor der står:

Man skal ikke længere kunne trække sig tilbage på dagpenge som 55-årig.

Hvis nu beskæftigelsesministeren havde en kontakt til de mennesker i a-kasserne, som bliver ofre for arbejdsgivernes mangel på vilje til at ansætte folk i aldersgruppen fra 55 år til 59 år, så ville han næppe lægge navn til den slags stempeller af ældre arbejdsløse som en form for snyltere, der bruger dagpengene til en selvvalgt tidligere tilbagetrækning.

Faktisk er det sådan, at det sammen med efterlønsforringelserne med en nærmest kirurgisk præcision er lykkedes at ramme dem med de hårdeste job på arbejdsmarkedet. Først risikerer de at miste dagpengereetten, og derefter risikerer de at miste retten til efterløn.

Vi har jo i andre sammenhænge lagt øre til forligspartiernes i nogen grad selvros om, at de så sandelig med forebyggelsesfonden lægger op til at ændre arbejdsmarkedet fundamentalt, så nedslidning begrænses til nærmest ingenting. Men igen bliver vi altså nødt til at fremhæve, at den siddende regering sammen med De Radikale, sammen med Dansk Folkeparti jo nærmest har smadret den forebyggende indsats på arbejdsmiljøområdet, som var igangsat med BST-systemet og især med den beslutning om ud-